

takové odročení následkem zásady kontinuity hlavního přelíčení státi smí jen z důvodů zvláště důležitých, jež jsou uvedeny v §§ 273—276 tr. ř., není pochyby, že obhájcův návrh musel býti opodstatněným způsobem odůvodněn. Návrh opřel se však podle protokolu o hlavním přelíčení jen o to, že zamítnutím zmateční stížnosti redaktora C-ého nastala prý úplná změna situace a nutno tedy důkaz pravdy na této skutečnosti založiti. Toto odůvodnění, jímž ovšem skutečně nebylo vysvětleno, proč obžalovaný, pokud se týče obhájce, nepřipravil průvodní návrhy aspoň již pro hlavní přelíčení, když již obžalovaný při svém výslechu dne 12. října 1933 prolásil, že nehodlá důkaz pravdy v řízení přípravném provést, nebylo nalézacím soudem uznáno a byl návrh na povolení lhůty zamítnut s odůvodněním, že obžalovaný měl dosti času učiniti návrhy, o něž jde, a že poukaz obhájce k trestní věci proti C-ému je bez významu.

Čís. 5151.

Zproštěnému obžalovanému nemůže býti dle 2. odst. § 390 tr. ř. uložena náhrada nákladů na úspěšnou stížnost soukromého účastníka do usnesení, jímž mu bylo podle § 390 odst. 4 a § 393 tr. ř. uloženo nahraditi útraty trestního řízení a právního zastoupení.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1934, Zm I 1031/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením krajského soudu v České Lípě ze dne 26. března 1934, pokud jím Bedřichu W-ovi bylo uloženo podle § 390 tr. ř. nahraditi soukromému účastníku útraty stížnosti proti usnesení okresního soudu ve Varnsdorfu ze dne 27. února 1934, byl porušen zákon v ustanovení § 390 tr. ř. Usnesení to se ve výroku o útratách zrušuje.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu ve Varnsdorfu ze dne 27. února 1934 byl Bedřich W. osvobozen podle § 259 čís. 2 tr. ř. od obžaloby pro přešupek podle § 460 tr. zák., spáchaný prý tím, že odcizil dne 11. listopadu 1933 Emilu F-ovi ve V. 150 Kč. Zároveň usnesl se okresní soud ve Varnsdorfu, že soukromý účastník Emil F. podle § 390 odst. 4 a § 393 tr. ř. jest povinen zaplatiti útraty trestního řízení, zejména též útraty právního zastoupení obžalovaného.

Proti rozhodnutí okresního soudu ve Varnsdorfu o útratách trestního řízení podal soukromý účastník Emil F. stížnost, již krajský soud v Čes. Lípě rozhodnutím ze dne 26. března 1934 vyhověl a zrušil napadené usnesení okresního soudu ve Varnsdorfu o útratách trestního řízení, zároveň však uložil obžalovanému Bedřichu W-ovi, by soukromému účast-

níku Emilu F-ovi nahradil útraty stížnosti. Krajský soud v České Lípě uvedl v důvodech, že trestní řízení nebylo zahájeno jen na návrh soukromého účastníka, nýbrž na návrh veřejného obžalobce a že oznámení Emila F-a u četnictva nebylo vědomě falešné, neboť obžalovaný byl v kritické době na místě činu a byl osvobozen jen pro nedostatek důkazů. Povinnost k náhradě útrat stížnosti opírá krajský soud v České Lípě o ustanovení § 390 tr. ř., zřejmě odst. 2.

Usnesením krajského soudu v České Lípě ze dne 26. března 1934 byl porušen zákon v ustanovení § 390 tr. ř. Trestní řád v §§ 389 a 390 stanoví všeobecnou zásadu, že útraty trestního řízení má nahraditi obžalovaný, byl-li odsouzen, byl-li však osvobozen, že útraty zpravidla nese stát. Pokud však se trestní řízení konalo k žádosti soukromého obžalobce nebo podle § 48 tr. ř. jen k návrhu soukromého účastníka, má se jim uložit náhrada nákladů, jež vznikly z jejich zakročení. V odstavci 2. § 390 tr. ř. je dále stanoveno, že za zvláštní náklady, které vznikly užitím řádného opravného prostředku, ručí ten, kdo opravného prostředku použil, pokud zůstal bez úspěchu. Z okolnosti, že ustanovení §§ 389 a 390 tr. ř. jednají o skončení trestního řízení rozsudkem, vyplývá, že druhý odst. § 390 tr. ř. míní jen opravné prostředky proti rozsudku (rozh. čís. 2528/1902). Nelze tedy stížnost do usnesení, jímž bylo uloženo soukromému účastníku podle § 390 odst. 4 a § 393 tr. ř. nahraditi útraty trestního řízení a tím též právního zastoupení obžalovaného, považovati za řádný opravný prostředek podle § 390 odst. 2 tr. ř., takže podle tohoto ustanovení nebylo lze osvobozenému obžalovanému uložit náhradu útrat stížnosti soukromého účastníka. O útratách opravných prostředků, jež nespádají pod pojem řádného opravného prostředku podle § 390 odst. 2 tr. ř., nemá trestní řád ustanovení. Výrok o útratách opravného prostředku nesmí se dostat do rozporu s rozhodnutím ve věci hlavní, v níž podle ustanovení §§ 389 a 390 tr. ř. nebylo lze osvobozenému obžalovanému uložit náklady řízení trestního (rozh. čís. 2900 a 3237 sb. n. s.).

Za tohoto stavu věci bylo zmateční stížnosti generální prokuratury podle § 33 tr. ř. vyhověti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 5152.

S hlediska § 24 odst. 1 zák. čís. 9/24 kryje koncesní listina na »zřízení, udržování a provozování přijímací radiotelefonní stanice« přechovávání více než jednoho radiopřijímače; přechovávání v širším rozsahu (co do množství nebo druhu) je jen »jinakým porušením zákona« ve smyslu odst. 6 § 24 zák. čís. 9/1924 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 11. prosince 1934, Zm II 326/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 26. května 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným pře-